

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: X, narozen X, státní příslušnost X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2020, č. j. X
takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 1. 7. 2020, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství

policie Libereckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 1. 6. 2020, č. j. X.

2. Tímto prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, v délce 1 rok s tím, že počátek této doby stanovil od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování, kterou podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil jako 60 dnů od právní moci rozhodnutí, a současně vyslovil, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování žalobce dle § 179 uvedeného zákona.
3. V napadeném rozhodnutí vyšla žalovaná ze zjištění, že dne 20. 5. 2020 žalobce vstoupil na území ČR, a to v rozporu s na něj dopadajícím zákazem vstupu na území plynoucím z ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 15. 5. 2020, č. j. X. Žalovaná konstatovala, že jednání žalobce odůvodňuje závěr o existenci důvodného nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce nerespektoval opatření sloužící k ochraně před nemocí COVID-19 a mohl způsobit zavlečení této nemoci na území ČR, pokud by byl nakažen. Cizinci, kteří poruší uvedené ochranné opatření, závažným způsobem naruší veřejný pořádek, neboť kvůli svévolnému pohybu na území znemožňují provádění trasování, monitoringu a kontrol nařízené karantény. O pandemii i situaci v ČR musel žalobce vědět, informace o přijatých opatřeních jsou průběžně aktualizovány mj. na internetových stránkách Ministerstva zdravotnictví.
4. Žalovaná dospěla k závěru, že žalobce rezignoval na dodržování předpisů v obzvláště náročném období, přitom sám vypověděl, že si byl vědom své povinnosti absolvovat v Polsku povinnou karanténu, přesto nasedl do vozu s cizími pasažéry a odjel do ČR. Žalobcovo jednání dokládá jeho postoj k předpisům, jež mají za cíl ochranu veřejného pořádku. Dle žalované není bez významu ani skutečnost, že žalobce byl v minulosti na území ČR pravomocně odsouzen (sp. zn. 2T 42/2018). Žalobce ignoruje právní předpisy ČR, proto existuje nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku. V případě žalobce nejde o pouhý neoprávněný vstup na území ČR, nýbrž o flagrantní porušení předpisů v době panující závažné situace. Byly proto naplněny podmínky pro vyhoštění žalobce, nikoli pro postup podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Byla stanovena adekvátní délka správního vyhoštění, rozhodnutím o vyhoštění nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce, jak zhodnotil již správní orgán I. stupně.
5. Žalobce namítal, že došlo k porušení ustanovení § 2 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a také k chybné aplikaci ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, když konání žalobce nemělo být pod toto ustanovení podřazeno. Výklad a použití neurčitého právního pojmu veřejný pořádek ze strany správních orgánů obou stupňů neodpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu. Závěry správních orgánů v tomto směru musí být přezkoumatelné, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009-68. Odůvodnění napadeného rozhodnutí není dostatečné, žalobce nebyl a není nakažen nemocí COVID-19, nápravy proto mohlo být dosaženo uložením

povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců za případného využití zvláštních povinností za účelem vycestování cizince z území dle § 123b zákona o pobytu cizinců, čímž bylo možno předejít nekontrolovanému pohybu žalobce na území ČR.

6. Dle žalobce je úvaha žalované o nedodržování hygienických opatření žalobcem, pokud by nebyl odhalen jeho pobyt, přehnaná a neoprávněná. Žalobce neignoruje právní řád ČR, nedopustil se úmyslného porušení zákona, pouze nevědomě porušil výjimečná opatření přijatá za účelem ochrany před nemocí COVID-19. Žalovaná pominula odvolací námitku, že primárním účelem ochrany veřejného pořádku je ochrana do budoucna, jak bylo konstatováno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, který žalobce citoval. V případě žalobce, jehož jediným prohrěškem bylo překročení hranic v rozporu s tehdy platnými opatřeními, neexistuje ohrožení zájmu ČR do budoucna. Neoprávněný vstup na území ČR dle žalobce nezakládá důvod pro udělení správního vyhoštění, k čemuž žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151.
7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že postupovala v souladu s platnou právní úpravou a odkázala na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, kde byly vypořádány veškeré skutečnosti, které v řízení vyšly najevo. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítnul.
8. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal krajský soud v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, jimiž je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
9. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl dne 20. 5. 2020 v 6:00 hod. kontrolován hlídkou policie ve Frýdlantu u benzinové čerpací stanice Benzina. Na místě bylo zjištěno, že žalobce překročil státní hranice s Polskou republikou cca ve 3:00 hod. v katastru obce Jindřichovice pod Smrkem, v blízkosti turistické stezky. Šetřením bylo zjištěno, že nerespektoval zákaz vstupu na území plynoucí z ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 15. 5. 2020, č. j. X. S žalobcem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Do protokolu o výsledku účastníka řízení o správním vyhoštění žalobce uvedl, že pochází z města X v X oblasti na X. Do ČR přijel za sestrou, která do ČR přicestovala na krátkodobé vízum za účelem zaměstnání, nyní má dítě a bydlí v Praze. Kontakt na převoz do ČR si našel na internetu. Ze Lvova, kam dojel autobusem, byl i s dalšími osobami, které neznal, odvezen na ukrajinsko - polské hranice na přechod Medyka, kde přešli pěšky. Na ukrajinsko - polských hranicích mu polská policie sdělila, že bude v karanténě. Pokračoval v cestě, asi 100 metrů od hranice na ně čekal Ford černé barvy s řidičem hovořícím česky. Ten je dovezl přes Polsko do ČR, nejprve po dálnici, následně odbočili na lesní cestu a pole do ČR, dokud je nezkontrolovala policie. Žalobce si myslel, že do ČR přicestovat může, neboť opatření proti koronaviru nejsou tak přísná. Naposledy byl žalobce v ČR od 20. 4. do 19. 6. 2018, kdy mu bylo uděleno soudní vyhoštění. Kromě sestry žalobce jiné vazby v ČR nemá. Na Ukrajině má manželku a malou dceru a zbytek rodiny, nic mu tam nehrozí a v návratu mu nic nebrání, na vycestování má dostatek finančních prostředků. Poté, co

správní orgán I. stupně rozhodl dne 21. 5. 2020 o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění (rozhodnutí o zajištění bylo následně zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 60 A 7/2020-14), bylo dne 1. 6. 2020 vydáno výše označené prvostupňové rozhodnutí o vyhoštění žalobce, které k odvolání žalobce přezkoumala žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím.

10. Podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
11. Krajský soud především konstatuje, že nepovažuje napadené rozhodnutí žalované za nepřezkoumatelné. Z rozhodnutí je patrné, v čem žalovaná spatřuje nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku ze strany žalobce a že žalovaná reflektuje, že se má jednat o nebezpečí hrozící do budoucna. Úvahy o hrozbě do budoucna je z povahy věci třeba činit na základě jednání, jehož se žalobce již v minulosti dopustil. Pokud žalobce ve svůj prospěch za mimořádné situace porušil pravidla sloužící k ochraně veřejného zdraví, nelze předpokládat, že by se v budoucnu choval jinak. Z napadeného rozhodnutí tyto závěry plynou, proto nelze uzavřít, že by žalovaná pominula odvolací námitku spočívající v tom, že účelem ochrany veřejného pořádku je ochrana do budoucna. Žalovaná totiž na základě jednání žalobce uvažila, zda od žalobce do budoucna hrozí další porušování právních předpisů takové závažnosti, aby došlo k naplnění ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců.
12. Poukazoval-li žalobce na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, s tím, že samotný nelegální vstup či pobyt na území ČR není aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti, soud konstatuje, že nosnou myšlenkou uvedeného usnesení je důraz na individuální přístup k rozdílným případům, jež s sebou nesou rozdílné skutkové okolnosti. Krajský soud se ztotožňuje s argumentací žalované, že v případě žalobce se nejedná o prostý nelegální vstup a pobyt na území ČR, z něhož je dovozována budoucí hrozba pro veřejný pořádek. K porušení zákazu vstupu žalobce přistoupil v době světové pandemie, když nerespektoval úpravu, jejímž účelem byla ochrana obyvatelstva ČR. Takového jednání za nastalé mimořádné situace soud hodnotí jako výrazně závažnější, nežli pouhý nelegální vstup na území za běžných okolností.
13. Nepřesvědčivá je námitka žalobce spočívající v jeho nevědomosti ohledně epidemiologické situace a na ni reagujících opatřeních. Pandemie koronaviru je celosvětovou záležitostí, a žalobce proto před odjezdem z Ukrajiny muselo napadnout, že jeho vstup do Polska či ČR může být omezen či zakázán, k čemuž bylo možno informace dohledat přinejmenším na internetu. Především však je již z výpovědi samotného žalobce zřejmé, že žalobce alespoň o některých omezujících opatřeních věděl, zcela úmyslně je však nerespektoval. Jinak nelze hodnotit jeho tvrzení, že přestože byl informován o povinnosti absolvovat v Polsku čtrnáctidenní karanténu, tuto povinnost ignoroval a odjel do ČR. Již z tohoto jednání plyne, že žalobce jednoznačně upřednostnil svůj vlastní zájem před pravidly sloužícími k ochraně veřejného zdraví. Vstupem do ČR pak žalobce skutečně porušil zákaz vstupu na

území plynoucí z ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 15. 5. 2020, č. j. X.

14. Pakliže žalovaná v popsaném jednání žalobce spatřovala základ pro obavu, že by žalobce v budoucnu mohl při pobytu v ČR závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nemá soud proti takovému posouzení námitek. Nadto bylo zjištěno, že žalobce byl již v minulosti na území ČR pravomocně odsouzen a bylo mu uloženo soudní vyhoštění (od 10. 5. 2018 do 10. 5. 2020) za řízení pod vlivem návykové látky. Budoucí vývoj pandemie a situace v ČR včetně přijatých opatření je nejistý, vymýcení nemoci COVID-19 je dosud v nedohlednu, přičemž panující mimořádnou epidemiologickou situaci je třeba v úvahách o nebezpečí pro veřejný pořádek zohlednit. Obyvatelstvo ČR se pravděpodobně bude muset v zájmu ochrany zdraví opětovně podrobit nepříjemným pravidlům či omezením, od žalobce však na základě jeho dosavadního jednání nelze očekávat, že by tato pravidla, jež by nevyhovovala jeho zájmům, respektoval. Svým bezohledným jednáním by tak žalobce v budoucnu mohl přispět k šíření nemoci COVID-19, což nelze akceptovat. Je tedy dána skutečná a dostatečně závažná hrozba základnímu zájmu společnosti. Úvahy o možném budoucím chování žalobce nejsou nepřipustné, jak žalobce naznačuje, jsou naopak namístě, když jde o posuzování budoucího nebezpečí, jež může existovat vzhledem k žalobcovu dosavadnímu jednání.
15. Pokud jde o námitku, že by postačilo uložení povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017-28, uvedl, že: „Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 - 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 - 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 - 27 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“
16. V daném případě žalobce dle výše prezentovaného výkladu naplnil podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a uložení správního vyhoštění tedy bylo namístě. Je nerozhodné, že žalobce není nakažen nemocí COVID-19, neboť důvodem jeho vyhoštění není jeho trvající nákaza touto nemocí. Ani uložení některé ze zvláštních povinností za účelem vycestování cizince z území dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemůže účel vyhoštění nahradit.

17. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítnul jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
18. Ve věci soud rozhodoval bez ústního jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce i žalované.
19. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
20. Žalované, které by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 10. září 2020

Mgr. Karolína Tylová, LL.M. v. r.
samosoudkyně